

Վ Ե Ն Ե Տ Ի Կ

Ո՛վ խած Վենետիկ, փառապանծ տիկին,
Զոր Դոսայեց կաթն ու գինին սրնոյց
Եւ Արեւելքն իր գագաթիւրդ անգին
Պըճնեց վեճ ճակատող ու սողերըդ լոյծ:

Աղբիակախին բաճբիճն ես յաւէտ
Զարգարուած ջուրէն ժապաւէններով.
Լիտոյի արեւն ելլելով ծոցեդ
Թափ կ'ըլլայ գըլխուդ եւ կ'ընկերովն ծով:

Կը հեղու երկինքն, իբրեւ սիրահար,
Աստղեր գրկելի՛դ մէջ, աթուղիք ճաղերուդ.
Մսմն առջեւդ սրգմունքն է Կարդ ու գոհար.—
Զոյգ կապոյտի մէջ երազ ճ'ես կապոյտ:

Կըրթնած բարձրու վրայ փրկուրէ
Ո՛րքան թովի՛ւ ես՝ երգն այլերուն լաւթ
Երբ որ կ'ունկնդդես.— ո՛վ քաղաք ջուրէն
Ո՛վ լափերինթոս քայլերու պանդուխտ:

Ունիս ճամբաներ նեղ ու օձնալով
Կէսը սալաքար եւ կէսը ալիք.
Հոն կրրանք ընկերս ես իս խօսելով
Երթալ, ես սաքով ու նաւաքով ինք:

Մերն անոնց մէջ ահա տողած շէ,
Եւ ոչ ալ պայտն հուր կայծեր սերմանած.—
Ջրկնարտին սանարտն հրդոք կը հնչէ
Հոն՝ ուր ճեւեղ ճոժն օր ճը սիգընթաց:

Անթիւ կըղզիներ՝ շէնքեր վըրանին՝
Կոր կամուրջներով են շղթաարդուած.
Կարծես կուզ ուղտերն են կարաւանին
Անապատին մէջ ժայլկերու փորուած:

Կը լըւայ ջուրն հի՛ճը տուններուն զէջ՝
Փռի՛ր առ փռի՛ր ճեկը լիգելով.
Երկու կըղզիկնորի անշրջախալին մէջ
Կ'առէ յատկանշն ի՛ր ձուերն ալիւտով:

Պատ՝հաններուն տակ ջրանցներ շափուղայ
Հայի են կարծես՝ դր ճոյն է լըլըլ.
Ուր աստղերուն մէջ, լուսինն քով կըրնայ
Վենետիկահին իր դեմքը դնուղի:

Որմերուն ըստուերն հեւքաւ կը նաղի
Ալիքներուն վրայ, ալիքն՝ սրմբու.
Տուճը ջուրին մէջ նորէն կը սկըրի,
Միշտ քայքայուելով՝ առանց փըլշիւլու:

Այգտից դըւններուն շեմը կոնտով ճ'է.—
Անդոց քաղաքին անդոց կարկուղայ,
Որ գէշերուն մէջ ճակտին կը գրբէ
Մէկ աչք ճ'ըրբեղէն,— փայտէ՛ կիկլուպայ,

Որ օձի նըման, սեւ, սողադընաց,
Կամուրջներուն տակ կը սահի կ'անցի.
Ինչպէս զըղջուփն տակ մեղքն սոճթիւած,
Այս տալբերութիւնս՝ որ մեղքն աչք չունի:

Անա Մեծ—Ջըրանդդ, ո՛վ Քաղաք—դըշխոյգ.
Որ կոր երկով քեզ կը պարուրէ,
Իբր Ագրիականն իր թեւը կապոյտ
Վիզըդ անցներ՝ որ թուշ համարուէ:

Սուրբ Մարկոսն ահա, Թանգարան անհուն
Գեղարուեստներու, բրածոյ սուրբերու.
Անոր կից պայտն ահա Տոմբուսն.—
Խորանը գահէն քայլ ճըն է հեռու:

Անա Փետնպիներն՝ որոնց տակ յաւէտ
Այսօր կը ճընէն աստորակներն հըլու.—
Երնէ՛կ քեզ անկմանդ մեջ իսկ, ո՛վ Վենետ,
Բանտերդ են փոխուած թրուշնայ բոյներու:

Եւ ա՛յլ տաճարներ, ա՛յլ ապարանքներ,
Կոթողներ կրօնքի, հանճարից հրդեհայ,
Ալիքներն անանց առջեւ կ'ըրգեն դեռ.
Փառքդ անցեալ՝ գըրուած ծովերու վրայ:

Ու հառաչանքի կամուրջն աւախի,
Կամուրջն՝ որուն վրայ իրիկնագլմին
Երգը լըսելի ջուրերուն հեղիկ՝
Երբ կու գար աչքերս համուրիւլ քամին:

Կանգնած արեւուն առջեւ ճայրածուտ
Սերտեցի գոյներ, շողեր մեղմընթաց.—
Քու երկնքիդ մէջ եւ քու ջուրերուդ
Հոգիս նըկարէի վըրձին մ'էր գրտած:

Ո՛րքան ալիքներ, ալիքներ լածուա՛րդ,
Ալիքներ նարկ'նջ, յակի՛նթ ալիքներ...
Ո՛վ Վենետիկդ ի՛մ, լըճալից պըրթ
Թիցիանայի երանգապանին էր:

Պիտի լիշէ քեզ քընարս ի՛մ յաւէտ.
Քու փառքը մարճի, եւ փառքը վըրձին.
Պիտի լիշէ ե՛ւ խոյնն այն տըրուաւս
Կանանչ ջըրանցին վրայ Գարմինի:

Անոր վանդակեաց պատ՝հանին առջեւ
Էր որ ես լացի նալելով լուսինն
Կամքըս բանտարկուած ճոն սիրաս հեւ ի հեւ
Ըմպեց հեռացող երբը ճըկնալսին:

Դարձեալ անկից էր՝ որ ես առջի հեղ
Տնաս լիտան, կ'այն աստմներով բրինձ,
Որ նըստած իր հօր նաւակին մէջանց
Կը կարկտէր ուռկոն՝ ճ'աւ ժըպաւեր ինձ...

ԴԱՆԵՒԻԼ ՎԱՐՈՒԺԱՆԸ

Le Gérant : FRÉDÉRIC MACLER.

Imprimerie CH. NERCES, 7, Rue du Pot de Fer—Paris.